

бѣше да гледа, какъ вранитѣ на ята се спущатъ надъ угарисани ниви и събираха червейчета; какъ далечъ къмъ пролома припѣлзява мъглата, следъ която ще дойдатъ зимнитѣ хали и тогава тази черна земя ще побѣлѣе, за да крепне посѣтото зърно за нова жѣтва... И тия мисли тѣй го увличаха, че той бѣ забравилъ и за дѣлбата, и за сръдната на брата си.

И като стигнаха на нивата, той разпрегна волове отъ колата, нагласи ралото и почна да измѣрва отгдето ще бѣде най-леко да се тегли първа бразда. А Рашко, спрѣлъ навжсенъ погледъ о батя си, мислѣше: колко е право, че долната нива ще е негова! Да има да взема!

— Хайде, Рашко, повеждай воловетѣ, пѣкъ азъ да оправямъ ралото, че като идемъ на твоята нива, пѣкъ азъ тогава ще вода.

— Поемай да водишъ ти, казвамъ азъ! — троснато отвърна Рашко. — Тази нива ще бѣде за мене, а горната — твоя.

— Какъ? — Нали тейко!... се зачуди Илю.

— Тейко-мейко, не знамъ азъ! Азъ искамъ тази нива и туй-то! — Гласътъ му се задъхваше.

— Що думашъ бе, Рашко?

— Стига, ти казвамъ! — се сопна Рашко. Хайде, потеглай!

— Че какъ тѣй... нали се знае...

— Азъ ти казвамъ. Никого не слушамъ!

Илю не искаше да признае искането на брата си. Не се

съгласяваше да отстъпи. Защото той знаеше: отстъпи ли сега — свѣршено е. Подире не би могълъ да излѣзе на глава съ Рашка. И като се замисли — и него взе да хваща гнѣвъ: че защо да отстъпи, когато баща имъ я опредѣли за него! Все той ли ще става мостъ?

А Рашко разбра, че, ако сега не сполучи — нивата е изгубена за него и настоя: — хващай повода, ти казвамъ!

Илю се поколеба.

Рашко схвана това — и насила пѣхна поводитѣ въ ржцетѣ на батя си, ала Илю ги хвърли на земята.

— Нивата е моя! — отвърна колебливо Илю.

— Моя е, ти казвамъ! — извика съ треперещъ гласъ Рашко, и прочитъ му свѣтнаха отъ гнѣвъ. И като се наведе, взе поводитѣ и ги зави около ржцетѣ на батя си, като съ кракъ ритна вола, къмъ себе си, въ ребрата.

Ударениятъ волъ потегли; спѣна се о повода, и остена, както бѣше въ ржцетѣ на Иля, се закачи о повода, а съ горния край се отплесна и удари Рашка въ лицето.

Отъ удара кипна кръвта на Рашка; притѣмнѣ му на очи и безъ да разбере какъ е ударенъ — измѣкна остена изъ замотания поводъ и замахна върху главата на брата си.

— Чакай бе, Рашко! — едва успѣ да извика Илю... не съмъ азъ!